

Arrest

nr. 240 045 van 26 augustus 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DIENI
Rue des Augustins 41
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 april 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 maart 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 augustus 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat J. DIENI verschijnt voor verzoeker, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 29 augustus 2019 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 4 september 2019 om internationale bescherming. Op 16 maart 2020 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 18 maart 2020 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Amarkhel (Maidan Shahr, provincie Maidan Wardak). Uw moeder was Tadzjiekse, uw vader was van Pashtoense origine. Bij een familievete zijn uw vader, uw zus, uw broer en een oom (aan vaders kant) om het leven gekomen. U was toen zes jaar oud. Een tante (aan vaders kant) had ruzie met haar man en pleegde zelfmoord. Uw oom had nadien zijn schoonbroer doodgestoken, waarna diens familie wraak nam door uw familie aan te vallen. U en uw moeder waren op dat moment niet thuis, wat jullie leven redde. Eén of twee maanden na dit incident bent u met uw moeder naar Teheran verhuisd. Dit moet ongeveer in 2005 zijn geweest.

Julie huurden een appartement en verbleven altijd illegaal in Iran. Uw moeder ging poetsen, zelf ging u een tijd naar school waarna u begon te werken. Na de dood van uw moeder (zij had astma) had u niet meer de middelen om de huur te betalen en ging u bij uw werkgever wonen. Tot drie keer toe werd u door de Iraanse autoriteiten aangehouden en de grens overgezet. U was de situatie beu en wou Iran voorgoed verlaten. Echter kon u niet naar Afghanistan terugkeren waar u de personen die uw familieleden doodden dient te vrezen. U bent daarom naar Europa gekomen. Via Turkije, Griekenland, Bulgarije, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk bent u naar België gekomen. Op 4 september 2019 ging u zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en diende u uw verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw relaas legt u een kopie van uw taskara en een doktersattest neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw relaas op tal van punten bijzonder vaag en summier is gebleken, en dat u ervoor heeft geopteerd over velerlei zaken ontwijkende verklaringen af te leggen. Dit doet in ernstige mate afbreuk aan het geloof in de door u aangebrachte asielmotieven, en ondermijnt logischerwijze ook uw algemene geloofwaardigheid.

Om te beginnen legde u over het verleden van uw familie uiterst onduidelijke verklaringen af. U zegt dat uw ouders in Pakistan huwden maar kan niet verklaren in welke omstandigheden zij elkaar leerden kennen (CGVS, p.9). Gevraagd wanneer zij Afghanistan verlieten (CGVS, p.8), waarom zij in Pakistan waren (CGVS, p.8) en hoelang zij daar woonden (CGVS, p.4), blijft u elk antwoord schuldig. U zegt dat u daar zo goed als niets over Eurostation, weet (CGVS, p.4, 8), wat toch merkwaardig is. U verklaart dat zij vervolgens naar Wardak terugkeerden en dat u daar dan geboren bent. Echter, als het CGVS u vraagt of zij dan terugkeerden in de tijd van de burgeroorlog of van het Talibanregime (u verklaarde in 1999 geboren te zijn), antwoordt u: "Eerlijk gezegd, dat weet ik allemaal niet", noch kan u verduidelijken waarom uw ouders naar Afghanistan zouden zijn teruggegaan in een tijdperk waarin de Afghanen het land vooral verlieten (CGVS, p.5). U zegt dat u uw moeder veelvuldig vragen stelde over dergelijke zaken, maar dat zij daar niet zo heel veel over vertelde (CGVS, p.5). Dat is toch merkwaardig. Immers kan niet worden ingezien waarom uw moeder haar opgroeiende zoon niet op de hoogte zou stellen van het wedervaren van zijn familie, noch is het aannemelijk dat u niet op een andere manier enige informatie over al deze zaken zou hebben verworven.

Verder dient te worden vastgesteld dat u de aanleiding tot uw vertrek uit Afghanistan allesbehalve aannemelijk maakt. U beweert dat uw familie een vete kende en dat deze vete leidde tot de dood van uw vader, zus en broer. Ook een oom zou daarbij het leven hebben gelaten (CGVS, p.5). Gevraagd naar de aanleiding tot dit incident, heeft u het over een tante die zelfmoord pleegde, waarna uw oom zijn

schoonbroer met een mes zou hebben vermoord. Waarom die tante zelfmoord pleegde, weet u niet (CGVS, p.7). Wie verantwoordelijk zou zijn voor de aanval op het huis, kan u ook al niet zeggen. U zegt dat u "geen enkel idee" heeft, maar dat zij die het deden de regio en het dorp verlieten. Andermaal argumenteert u dat uw moeder u niet veel wou vertellen (CGVS, p.6), wat niet aannemelijk is. Het is niet geloofwaardig dat u, als enige zoon, niet zou weten door wie uw gezinsleden zouden zijn gedood.

Verder rijst de vraag waarom niet alleen uw oom maar ook uw vader, uw zus en uw broer hierbij werden geïnvolveerd. Immers blijkt uit uw verklaringen dat het uw oom was die de man van uw tante neerstak en geeft u niet aan dat uw vader daar ook iets mee te maken had. Niet voor het eerst geeft u een nietszeggend antwoord: "Ik zit zelf met heel veel vragen, heel veel waaroms. Waarom moesten we vluchten, uit eigen land, waarom dit moeilijk leven. Als vluchteling. Zoals ik al zei, ik ben nieuwsgierig om het te weten" (CGVS, p.12). Uw verklaringen over de aanval zelf overtuigen overigens ook niet. Dat u net op dat moment met uw moeder bij de dokter was, is al zeer toevallig. U verklaart verder niet zeker te weten hoe het huis werd aangevallen. "Misschien met een bom", zegt u daarover (CGVS, p.6). U beweert dat uw moeder u daar niets over wou vertellen. Zij zou u hebben gezegd dat u er zich niet mee moet bemoeien, dat u zich met uw eigen zaken moest bezig houden (CGVS, p.6). Dat zij u enerzijds zou waarschuwen voor jullie vijanden en voor een terugkeer naar Afghanistan (CGVS, p.12), maar anderzijds niets zou willen zeggen over het incident dat de levens van uw familieleden zou hebben gekost, valt maar moeilijk te geloven. Dit alles roept ernstige twijfels op bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen over het wedervaren van uw familie.

Ook het vervolg van uw relaas overtuigt geenszins. U zegt dat u en uw moeder, de enige overlevenden van het gezin, één of twee maanden later naar Iran verhuisden. Wat dat betreft, kan worden opgemerkt dat het toch wel opmerkelijk is dat een alleenstaande Afghaanse vrouw zou beslissen om op illegale wijze naar Iran te verhuizen, waar zij volgens u niemand kende (CGVS, p.7). Bovendien had zij naar haar eigen familie in Paghman kunnen terugkeren, wat een toch wel logischer verblijfsalternatief lijkt dan een onbekende, anonieme grootstad in een ander land, waar jullie vervolgens ook nog eens in de illegaliteit zouden hebben gewoond. Gevraagd waarom uw moeder dan niet voor een terugkeer naar Paghman opteerde, antwoordt u (opnieuw) met "geen idee", maar oppert u dat zij Iran beter vond, ook al omdat u daar makkelijker zou kunnen studeren (CGVS, p.8). Dient evenwel te worden opgemerkt dat niet kan worden ingezien waarom u geen lagere school had kunnen lopen in Paghman, een stabiele regio nabij de Afghaanse hoofdstad waar jullie bovendien op een familiaal netwerk konden terugvallen. U brengt met andere woorden geen geloofwaardige redenen aan voor jullie vertrek naar Iran, noch legt u enig bewijs neer voor uw aankomst in Iran omstreeks 2005 of uw verblijf aldaar van 2005 tot begin 2019, zoals een foto, een document van een arts of hospitaal (hoewel uw moeder ernstige gezondheidsproblemen zou hebben gehad), een huurcontract (hoewel u beloofde dat document aan het CGVS te bezorgen), iets dat uw professionele activiteiten in Iran zou kunnen staven, een document dat aantoont dat u daar enkele jaren naar school ging. Ook dit alles doet verder vragen rijzen bij uw relaas.

Voorts stelt het CGVS vast dat u ook over dat familiaal netwerk ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd. Wat betreft die zogezegde dood van uw moeder, merkt het CGVS op dat u daarvoor niet het minste bewijs levert, en dat u bovendien erg onduidelijke verklaringen over haar overlijden heeft afgelegd. U beweert dat zij astma en ademhalingsproblemen had. Op een dag zou zij hard hebben gehoest, waarna zij naar het hospitaal zou zijn gebracht. Men zou haar daar zuurstof hebben toegediend, maar na enkele dagen zou zij dan toch zijn overleden. Meermaals gevraagd welke dan de doodsoorzaak was, weet u slechts vaagweg te verwijzen naar "die ziekte van haar", en biedt u geen antwoord op de vraag waarom zij niet verder werd behandeld of zuurstof kreeg toegediend (CGVS, p.10). Niet alleen rijzen er sterke twijfels bij de dood van ouders, broer en zus, ook als er wordt geïnformeerd naar andere familieleden kunnen uw antwoorden niet overtuigen. Over uw grootouders aan moeders kant zegt u dat deze mensen overleden zijn. Gevraagd wanneer, antwoordt u "geen idee, maar ik vermoed lang geleden", en "heel lang voor we Afghanistan verlieten", u zou ze nooit hebben gekend. Of zij een natuurlijke dood stierven of omkwamen in de oorlog, is een vraag die u ook al niet kan beantwoorden (CGVS, p.8). Over de ouders van uw vader zegt u dat ook zij dood zijn, "gewoon overleden", u vermoedt dat uw vader al wees was toen hij naar Pakistan verhuisde (CGVS, p.8). Voorts gevraagd of uw vader behalve de zus die zelfmoord pleegde en die ene broer die bij het incident om het leven kwam nog andere broers of zussen had, verklaart u in eerste instantie dat u dit niet kan uitsluiten, maar dat u ook niemand kent. U zou dat in Iran ook aan niemand hebben kunnen vragen, zo voegt u daar nog aan toe (CGVS, p.5). Echter, als het CGVS oppert dat uw moeder u die informatie kon hebben gegeven, zegt u dat u 100% zeker bent dat u het haar gevraagd heeft, maar dat zij het u nooit vertelde (CGVS, p.6). Opnieuw kan worden opgemerkt dat niet kan worden ingezien waarom uw moeder u dergelijke zaken niet zou willen of kunnen toevertrouwen. Dat u vervolgens plots beweert dat zij wel

antwoord gaf op die vraag en zei "dat er geen andere familie was" (CGVS, p.6), is uiteraard in strijd met uw eerdere verklaringen en ondermijnt uw geloofwaardigheid verder. Verder heeft u verklaard dat uw moeder nooit contacten zou hebben onderhouden met haar twee zussen in Paghman (CGVS, p.9). Als het CGVS peilt naar de reden hiervoor, zegt u "geen idee" te hebben. U meent dat uw moeder misschien geen telefoonnummer had, of een andere manier om haar zussen te contacteren. U verklaart ook niet te weten wat er gebeurd was, "Waren de relaties verstoord?" vraagt u zich af (CGVS, p.9). Dat u niet zou weten waarom uw moeder geen enkel contact zou hebben met de enige familie die haar nog zou hebben gerest, kan uiteraard niet voor waar worden aangenomen. Wat betreft de enige broer die uw moeder zou hebben gehad, verklaarde u dan weer dat hij een militair was die om het leven kwam. Hoe dat gebeurde, kan u eens te meer niet verduidelijken (CGVS, p.13). Gevraagd hoe uw moeder dit dan vernam, verklaart u te denken dat ze nota bene in Isfahan iemand zoiets had horen vertellen (CGVS, p.13). Dit kan allemaal niet overtuigen. Het feit dat u zich ten overstaan van de asielinstanties presenteert als een Afghaan zonder familie of netwerk in het land van herkomst, kan gezien bovenstaande bemerkingen als volstrekt ongeloofwaardig worden beschouwd.

Gezien bovenstaande vaststellingen komt het CGVS tot de conclusie dat u ongeloofwaardige verklaringen aflegt over uw familie, het familiaal netwerk waarop u eventueel kan terugvallen en de reden die u ertoe zou hebben aangezet Wardak al op jonge leeftijd te verlaten. Bijgevolg toont u ook niet aan dat u al in 2005 naar Iran zou zijn verhuisd en kan niet worden uitgesloten dat u pas recentier naar Iran vertrokken bent. Het feit dat u geen zicht biedt op dergelijke zaken, maakt dat u een nood aan bescherming niet aannemelijk maakt en de vluchtelingenstatus u niet kan worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire

beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te

houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Wardak te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 252-256, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>) en EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-24 en 148-152, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-66 en 275-280, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Wardak behoort tot de centrale regio van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Taliban de laatste jaren actief is in meerdere districten in Wardak. De veiligheidssituatie in Wardak wordt grotendeels bepaald door de militaire operaties van de Taliban en de antiterreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisereerd worden door onder andere het gebruik van zelfmoordaanslagen. Het geweld neemt er voorts de vorm aan van luchtaanvallen en gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de provincie Wardak ruw geschat 610.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 224 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Wardak in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Wardak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Wardak in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Wardak een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Wardak. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De kopie van de taskara levert hoogstens bewijs voor uw identiteit en herkomst uit Wardak. Dit zijn elementen die in deze beslissing niet ter discussie staan. Het doktersattest moet aantonen dat u (ten gevolge een verkeersongeluk) problemen heeft met uw linkerschouder. Dit houdt geen enkel verband met uw beweerde asielmotieven en herstelt uw geloofwaardigheid niet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1, A en D, van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève) en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM). Hij werpt ook machtsoverschrijding op.

Verzoeker stelt te voldoen aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag van Genève, minstens te voldoen aan de voorwaarden om te kunnen genieten van het subsidiaire beschermingsstatuut en onderbouwt dit als volgt:

"1. Over zijn onwetendheid van het verleden van zijn familie

De verwerende partij weigert te geloven dat de verzoekende partij niet in welke omstandigheden zijn ouder elkaar leren kennen. De verwerende vindt het merkwaardig dat hij niet kan iets zeggen. Maar de verzoekende partij heeft genoeg element verteld voor iemand die geen meer familie heeft. De verwerende partij geeft uiteraard niet de volledige antwoorden van de verzoekende partij. Dat is de redenen waarom de raadsman van de verzoekende partij hieronder het reproduceert:

"(...)" (CGVS gehoord van 17 februari 2020, p. 5)

"(...)" (CGVS gehoord van 17 februari 2020, p. 4)

"(...)" (CGVS gehoord van 17 februari 2020, p. 8)

Gezien deze verklaringen is het mogelijk te begrijpen waarom de moeder als ongeletterd de nodige informatie niet aan het verzoekende partij kon doorgeven. Het zou echter oneerlijk zijn om dit analfabetisme in rekening te brengen door te weigeren te geloven wat verzoeker zei. Met andere woorden, aangezien dit aannemelijk is, moet twijfel hem ten goede komen

De verwerende partij wegeirt het verhaal te geloven omwille van het feit het aannemelijk is dat zijn ouder naar Afghanisten zou teruggegaan in een tijdsperk waarin de Afghanen het land voorla verliet. Dit vraagt om een aantal opmerkingen. De eerste is dat verzoekende partij heeft bevestigd dat zijn ouders in Pakistan zijn getrouwd, maar dat betekent niet dat ze daar hebben gewoond, vooral niet omdat de moeder van verzoeker uit Kabul kwam. Ten tweede is het vanwege dit gebrek aan informatie niet mogelijk om de tijd te kennen tussen hun huwelijk en de geboorte van het eerste kind van het paar. Bovendien werd hem ter terechtzitting niet eens de vraag gesteld of hij de oudste zoon was of dat zijn broers en zussen ouder waren dan hij. Kortom, zonder echte informatie maakt de beklaagde alleen veronderstellingen. Het leven van een persoon kan echter niet worden gespeeld op basis van simpele 'veronderstellingen'.

In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, zijn er geen aanwijzingen dat de ouders daadwerkelijk zijn teruggekeerd toen alle Afghanen het land ontvluchtten. Get gaat allen om een vermoed van weeg de verwerende partij.

In verband met het feit de bestreden beslissing beweert dat "kan niet worden ingezien waarom uw moeder haar opgroeiende zoon niet op de hoogte zou stellen van het wedervaren van zijn familie, noch is aannemelijk dat u niet op een andere manier enige informatie over al deze zaken zou hebben verworven" wenst de verzoekende partij een aantal opmerkingen te doen. Allereerst en voorla woont hij vanaf 5 jaar alleen bij zijn moeder die alleen de informatie geeft die ze hem wil geven. Bijgevolg lijkt het voor verzoeker die op dit moment in Iran woont moeilijk om andere informatie dan zijn moeder te verkrijgen over het verleden van zijn ouders. Daarna toen verloor hij zijn moeder op 15 of 16 jaar oud. Vóór deze leeftijd vraagt het kind zich absoluut niet af wat we hem over zijn verleden vertellen. Hoe wil je dat de verzoekende partij vermoedt dat zijn eigen moeder informatie voor hem verbergt en zegt dat hij die ergens anders heen moet halen (waar? Dat zegt de bestreden beslissing niet.)? Uiteindelijk (en dit lijkt belangrijke informatie), is de eenvoudigste reden waarom zijn moeder bepaalde informatie over zijn verleden of over gebeurtenissen niet zou onthullen, ongetwijfeld om zijn kind te beschermen. De moeder

van verzoekende partij oordeelde ongetwijfeld - misschien ten onrechte - dat hij niet bereid was zijn verhaal te horen, wat het ook was ("(...) (CGVS gehoord van 17 februari 2020, p. 5) (...) (CGVS gehoord van 17 februari 2020, p. 6) (...) (CGVS gehoord van 17 februari 2020, p. 12))

2. Over de aanleiding van zijn vertrek uit Afghanistan tot Iran

De verwerende partij is nog eens overtuigd dat de verklaring volgens welke zijn moeder hem niet veel wou vertellen, "niet aannemelijk is". De bovenstaande demonstratie (Punt 1 laatste paragraaf) bewijst echter dat dit mogelijk is. Het voordeel van de twijfel moet prevaleren. De raadsman van verzoeker is echter van mening dat de motivering duidelijk de informatie verbergt - hoe dun ook - die hij probeerde te verstrekken om zijn goede trouw aan te tonen. Dit is de reden waarom de raadsman de passages die dit element uit zijn verleden oproepen, waarvan hij nog een paar fragmenten kent, volledig reproduceert:

"(...) (CGVS gehoord van 17 februari 2020, p. 5)

"(...) (CGVS gehoord van 17 februari 2020, p. 6)

"(...) (CGVS gehoord van 17 februari 2020, p. 6)

In tegenstelling tot wat de CGVS wil suggereren, heeft dus de verzoekende partij met de CGVS samengewerkt om te proberen haar te informeren over wat er is gebeurd. Helaas kan hem de vluchtelingenstatus niet worden ontkend, simpelweg omdat hij niet in staat was om voldoende bewijsmateriaal te verkrijgen, zodat de verwerende partij niet twijfelde.

3. Niet overtuigde verklaringen over de aanval

De vererende partij beweert dat zijn verklaring over de aanval zelf overtuigen overigens ook niet. De bestrede beslissing motiveert dat "alles roept ernstige twijfels op bij de geloofwaardigheid van uw verklaring over het wedervaren van uw familie" omwille van het feit dat - altijd nog volgens de bestrede beslissing - zijn moeder "u enerzijds zou waarschuwen voor jullie vijanden en voor een terugkeer naar Afghanistan, maar anderzijds niets zou willen zeggen over het incident dat de levens van uw familieleden zou hebben gekost, valt maar moeilijk te gelogen"

De raadsman van de verzoekende partij wil hier herhalen dat hij niet echt een directe getuige is sinds hij ten tijde van de feiten 5 jaar oud was. Zijn geheugen is absoluut niet iets dat hij kan vertrouwen. Hij had echter kunnen vertrouwen op wat zijn moeder hem had kunnen vertellen. Alleen stierf ze te snel zonder hem de waarheid te kunnen vertellen toen ze voelde dat hij klaar was om haar te horen. Bovendien kan de CGVS niet doen alsof ze deze negeert, omdat verzoeker hem duidelijk vertelt dat (...) (CGVS gehoord van 17 februari 2020, p. 12)

Vanaf dat moment is het niet meer mogelijk om de bestrede beslissing te motiveren door te zeggen dat zijn moeder enerzijds de waarheid voor hem wilde verbergen, maar dat ze hem anderzijds vertelde dat hij niet terug moest gaan in Afghanistan omdat het hem zijn leven zou kosten aangezien zijn moeder was van tevoren niet op de hoogte van haar voortijdige dood. Met betrekking tot dit alles moet worden opgemerkt dat de verzoekende partij zichzelf nooit tegensprak. De verzoekende partij is altijd consistent geweest in zijn uitspraken.

4. Over het vervolg van zijn relaas (zijn vlucht met zijn moeder naar Iran)

De motivatie van de vererende partij in verband met de vlucht van zijn moeder naar Iran beweert dat "geen geloofwaardig reden aan voor jullie vertrek naar Iran, noch legt u enig bewijs neer voor zijn aan komst in Iran omstreeks 2005 of uw verblijf aldaar van 2005 tot begin 2019, zoals een foto, een document van arts of hospitaal (hoewel uw moeder ernstige gezondheidsproblemen zou hebben gehad), een huurcontract (hoewel u beloofde dat document aan het CGVS te bezorgen), iets dat uw professionele activiteiten in Iran zou kunnen staven, een document dat aantoon dat u daar enkele jaren naar school ging."

Er waren inderdaad documenten (het huurcontract, bij voorbeeld) die uit Iran moesten aankomen, maar vanwege de Covid19-pandemie in Iran kan geen enkel document uit Iran verlaten totdat deze pandemie is uitgeroeid (Laten we niet vergeten dat de pandemie in Iran eerder is begonnen dan in de Europese landen). Daarom stuurt de verzoekende partij de documenten door de middel van een aanvullende nota zodra deze zijn ontvangen.

De raadsman van verzoeker hoopt dat hierdoor de twijfel over het verblijf van verzoeker bij zijn moeder in Iran zal wegnemen. In de tussentijd zijn hier echter enkele belangrijke punten die de verzoekende partij wil benadrukken. Eerst heeft de moeder van verzoeker ongetwijfeld problemen gehad binnen haar familie omdat verzoekende partij heeft uitgelegd waarom zij nooit contact heeft gehad met haar twee zussen. "(...)" (CGVS gehoord van 17 februari 2020, pp. 12-13). Zijn eigen broer was dood gedurende hun verblijf in Iran ("(...)") (CGVS gehoord van 17 februari 2020, pp. 12-13).

In tegenstelling tot wat verwerende partij beweert, had de moeder van de verzoekende partij enerzijds goede redenen om naar Iran in de regio "Esfahan (waar de Afghaanse ambassade ligt)" te gaan, en anderzijds ze wisten dat daar veel Afghanen waren en dat ze zou niet een alleenstaande Afghaanse vrouw met geen enkele kennissen in een onbekende, anonieme grootstad in een ander land aangezien er veel Afghanen uit haar regio "Paghman" kwamen (Ze was niet de enige alleenstaande vrouw in Iran aangezien de verzoekende partij zal zeggen dat "(...)") (GGVS gehoord van 17 februari 2020, p. 10). Het is afschuwelijk om op te merken dat verzoeker, door al zijn gehoord bij de CGVS in detail te lezen, verklaarde dat zijn hele verhaal logisch was. Desondanks dringt verwerende partij erop aan alleen de "tekortkomingen te benadrukken die helaas te wijten zijn aan omstandigheden waarover verzoekende partij geen controle heeft.

5. Ongeloofwaardig verklaringen in verband met de familiaal netwerk (met inbegrip van de dood van zijn moeder)

De verwerende partij weigert te geloven dat de verzoekende partij een Afghaan zonder familie en/of netwerk in het kant van herkomst is. De verwerende partij blijft daarom elke keer op dezelfde elementen wijzen en beweert dat het niet mogelijk is dat de moeder van verzoekende partij hem niets heeft verteld over de reden waarom ze ruzie heeft gehad met haar familie of dat haar familie nog leefde. Als voorzichtig persoon antwoordden hij dat de grootouders waarschijnlijk dood waren. De raadsman van de verzoekende partij ziet niet in hoe dit onwaarschijnlijk zou zijn.

Aan de andere kant is de twijfelt over de dood van de moeder van verzoekende partij zeer schokkend voor zover hij niet hoeft te liegen over deze informatie. Als ze inderdaad nog in Iran leefde, zou dat niets veranderen aan het feit dat zijn verzoek om internationale bescherming moet worden geanalyseerd met betrekking tot Afghanistan, aangezien hij nooit een verblijfsvergunning in Iran heeft gehad, volgens zijn eigen verklaringen. In verband met de ziekte van zijn moeder heeft de verzoekende partij veel details en verklaringen gegevens om te begrijpen waarom ze overleden was.

"(...) (CGVS gehoord van 17 februari 2020)

Met al de inlichtingen in zijn verhaal snapt de raadsman van de verzoekende partij waarom er waren sterke twijfels bij de dood van zijn moeder. Het is heel goed mogelijk om zonder zorg te sterven aan ernstige ademhalingsproblemen. Het is ook niet verrassend in een land als Iran dat gezondheidszorg duur is en dat iemand die niet over de financiële middelen beschikt, zonder medische hulp blijft en daardoor kan overlijden. Geen enkel betrouwbaar element is in tegenspraak met deze versie. Verweerster baseert zich uitsluitend op de indruk dat zij niet zonder belang is, aangezien verzoekende partij, indien zij alle doden ter discussie stelt, geen Afghaan meer is zonder familielid of netwerk.

6. Vrezen voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

De raadsman van de verzoekende partij stelt dat de verwerende partij opzettelijk het objectieve bewijsmateriaal waarop de bezorgdheid van de verzoekster berust heeft weggelaten. De CGVS probeert de onsamenvatbaarheid van de verhalen te ontmantelen, terwijl er verschillende cumulatieve voorwaarden zijn die de verzoekende partij vrezen in geval van terugkeer. De raadsman van verzoekende partij staat erop dat het de som is van deze objectieve elementen waarmee CGVS geen rekening heeft gehouden en die desalniettemin het risico op vervolging aanzienlijk verhoogt in geval van terugkeer naar Afghanistan.

De verzoeker is een jonge man van pashtou origine aan zijn vaderskant en Tadzjiekese origine aan zijn moeder. Ze heeft geen familieleden meer in Afghanistan. Hij is meestal lang zijn leven in Iran verbleven. Hij is afkomstig uit Mardan Wardak waar Taliban nog aanwezig zijn. Het is voor hen dan ook ongetwijfeld een gemakkelijke prooi in geval van terugkeer naar het land van herkomst.

De situatie van verzoeker valt binnen het toepassingsgebied van het Verdrag van Genève, dat in artikel 1 de persoon omvat die "uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit".

De analyse van de CGRA van de hierboven genoemde kwesties heeft de neiging om alles te benadrukken dat volgens hem niet tijdelijk in het verhaal past, zonder ooit een flagrante tegenstrijdigheid te benadrukken. Hij neemt echter niet de moeite om op te stellen wat de neiging heeft om de versie van de verzoeker te accrediteren.

Uw Raad heeft de gelegenheid gehad om te verduidelijken dat het begrip "behorend tot een sociale groep" een belangrijke rechtspraktijk evolutie heeft ondergaan (Arrest CCE nr. 56.736 van 24 februari 2011), die geneigd is toe te geven dat « le groupe social peut se définir à partir de l'existence de caractéristiques innées et immuables, telles que le sexe (Cour fédérale du Canada, arrêt Ward vs Canada ; House of Lords, Islam Vs Secretary of State for the Home Department, Regina vs Immigration Appeal Tribunal and another ex parte Shah IJRL, 1999, p. 496).

De gewelddadigheden die door de verzoekende partij worden beschreven, kunnen als vervolgingen worden beschouwd zoals uiteengezet in artikel 48/3, §2, lid 2, letter a) daden van lichamelijk of geestelijk geweld, inclusief seksueel geweld] en (b) [wettelijke, administratieve, politieke en/of gerechtelijke maatregelen die op zichzelf discriminerend zijn of op discriminerende wijze worden uitgevoerd] van de wet van 15 december 1980.

Deze vrees - die actueel is - wordt niet onderzocht door de CGVS.

7. Risico profiel van de verzoekende partij in Afghanistan

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde in haar arrest van 20 juni 2010 immers: « (...) » (CCE, nr 45.396, 20 juni 2010)

A. Eerste risico factor : Tonge man van vechtleef tijd in een onstabiel en onveilig regio

Als er geen twijfels over zijn Afghaanse nationaliteit is, moet aldus deze vrees nog steeds onderzocht worden. Hij is een jonge man van 21 jaar oud en was nooit in Afghanistan verbleven. Maar volgens zijn Taskara en wat de verzoekende partij heeft verteld is hij afkomstig uit de provincie van Wardak waaruit blijkt - volgens de bronnen van de CGVS - dat "de Taloiban de laatste jaren actief is in meerdere districten in Wardak. De veiligheidssituatie in Wardak wordt grotendeels bepaald door de militaire operaties van Taliban en de anti-terreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn voornamelijk doelrichting van aard waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden door onder andere het gebruik van zelfmoordaanslagen. Het geweld neemt voort de vorm aan de luchtaanvallen en gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de provincie Wardak ruw geschat 610 00 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 224 burgerslachtoffers vielen"

Volgens de United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR), in UNHCR ELIGIBILITY GUIDELINES FOR ASSESSING THE INTERNATIONAL PROTECTION NEEDS OF ASYLUM-SEEKERS FROM AFGHANISTAN, 30 augustus 2018, p.55:

"(...)" UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan, 30 August 2018, available at: <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> [accessed 16 April 2020]

Volgens de EUROPEAN ASYLUM SUPPORT OFFICE (ESAO), in Country Guidance: Afghanistan Guidance note and common analysis, June 2019, p.54:

"(...)"

Gezien deze objectieve elementen, riskeert verzoeker daarom bij terugkeer naar de provincie Wardak te worden aangeworven of vervolgd omdat hij niet voor hen wil vechten. De verwerende partij hield helemaal geen rekening met dit eerste risico factor, vooral omdat hij geen familielid meer heeft om hem te helpen. Hij behoort tot de leeftijd Group van jonge man, de provincie waaruit hij afkomstig is, is onder merendeel van gewelddaden. De sociaaleconomische situatie van het gezin is bekend omdat hij verklaarde dat hij niet genoeg geld had om de behandeling van zijn moeder in Iran te betalen.

C Tweede risico factor: Afghaan die verbleeft gedurende een langtijdsperiode in Iran als migranten

Het was voor de verwerende partij niet moeilijk vast te stellen door de vertaler te vragen of verzoekende partij een sterk Iranese accent had. Maar nergens in het verslag van de gehoord wordt er dit vermeld hoewel het objectieve informatie was van grote waarde bij het vaststellen van mogelijke vervolging bij terugkeer naar Afghanistan. Verzoekende partij zei ook aan het begin van zijn gehoord dat "(...)" (CGVS gehoord van 17 februari 2020. pp. 1-2).

Het gaat om een objectief element ook dat de verzoekende partij zal proberen te bewijzen met de documenten vanuit Iran. Ongelukkig hangt het verzendt van deze documenten van de einde van de covid-19 pandemie in Iran af en de mogelijkheid om deze documenten bij post te kunnen sturen.

Volgens de EUROPEAN ASYLUM SUPPORT OFFICE (ESAO), in Country Guidance: Afghanistan Guidance note and common analysis, June 2019, p.75:

"(...)"

Uit zijn eigen verklaringen blijkt, hoewel hij door verwerende partij wordt betwist, dat hij van 2005 tot 2019 woonde in Iran. Nadat hij driemaal door de Iranese autoriteiten was gedeporteerd, zei hij de grens was overgestoken om terug te keren naar Iran. Dus bleef hij nooit lang als Afghaan. Daarna verloor hij bijna zijn hele familie, hij heeft geen sterk netwerk om hem te kunnen helpen zich opnieuw te vestigen in een deel van het land en vooral niet in de provincie Wardak.

C Derde (maar minder) risico factor: personen ingegrepen in een familiebloedwraak

Even als de verzoekende partij niet kon welke omstandigheden werden zijn vader, zijn zus en zijn broer en een van zijn oom (vaderskant) vermoord, werd er grote kans dat ze door een familiebloedwraak werden gedood. Met wat de inhoud van het verhaal van de verzoekende partij blijft het een twijfels erover. Het voordeel van twijfel met betrekking tot deze risico moet toegepast worden ten gunste van de verzoekende partij.

Volgens de United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR), in UNHCR ELIGIBILITY GUIDELINES FOR ASSESSING THE INTERNATIONAL PROTECTION NEEDS OF ASYLUM-SEEKERS FROM AFGHANISTAN, 30 augustus 2018, p. 72:

"(...)"

Volgens de EUROPEAN ASYLUM SUPPORT OFFICE (ESAO), in Country Guidance: Afghanistan Guidance note and common analysis, June 2019, p. 72:

"(...)"

Aangezien dat er grote onzekerheden met betrekking tot de familiebloedwraak hypothesis zijn, dient de raadsman van de verzoekende partij op dit punt naar uw wijsheid te verwijzen.

8. Veiligheid situatie van de provincie van Wardak

Als bewijs kan gevonden worden dat de verzoekende partij afkomstig uit de district van Maidan Shahr van de Wardak provincie, kan recente veiligheid informatie met betrekking tot de situatie daar ook helpen ivm subsidiaire bescherming. In het EASO-rapport van juni 2019 (p.276) wordt wel aangegeven dat "(...)"

Op basis van dit rapport om de motivering met betrekking tot de provincie Mardan Wardak te bekritisieren, heeft Uw Raad in zijn arrest nr. 233 132 van 26 februari 2020 de beslissing van de CGVS vernietigd door de volgende elementen te benadrukken;

"(...)"

Deze rechtspraak moeten hier worden toepassen ook voor de district van Maidan Shahr in de Wardak provincie. De verzoekende partij heeft geen familieleden alleen maar twee tanten die hij nooit ontmoeten heeft in de omgeving van Kabul en hij is een alleenstaande jonge man met een vechteleeftijd van 21 jaar oud die 15 jaar geleden was vertrokken uit dat province voor Iran. Dat is zijn persoonlijke omstandigheden die de verzoekende partij dat een verhoogd risico lopen heeft om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, bewijst en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert.

9. Het voordeel van twijfel

Indien Uw Raad zou besluiten dat er twijfel is over de geloofwaardigheid van het relaas van verzoekende partij, past het te vermelden dat het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties meer bepaald het principe van het voordeel van de twijfel, als criterium voor het onderzoek van de beschermingsvraag weerhoudt.

Zowel de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen als Uw Raad hebben reeds herhaaldelijk verduidelijkt dat zelfs wanneer de verklaringen van een verzoeker niet volstaan om alle opgemerkte incoherenties weg te nemen « (...) » (vrije vertaling : « (...) »)(zie met name VBC Vdd. 16 november 2009, RVV n° 22.144 dd. 28 januari 2009 en RVV n° 16.891 dd. 2 oktober 2008).

Reeds herhaalde keren werd geoordeeld dat zelfs indien een twijfel bestaat omtrent bepaalde omstandigheden in het relaas van een verzoeker, de ingeroepen vrees voldoende aannemelijk is teneinde de toepassing van het voordeel van de twijfel in hoofde van de verzoeker te rechtvaardigen.

Inderdaad, « (...) » (vrije vertaling : « (...) ») (Punt 203 van de UNHCR gids)

In die zin dient er een noodzakelijk evenwicht tot stand te komen tussen het vaststellen van de feiten en de evaluatie van de nood aan bescherming (RVV, n°891 dd. 2 oktober 2008).

Uw Raad heeft trouwens reeds de mogelijkheid gehad naar dit principe te verwijzen om te besluiten tot de geloofwaardigheid van het relaas van de verzoekers (zie titel van voorbeeld: RVV, n° 28 972 dd. 23 juni 2009 ; RVV, n° 18.937 dd. 20 november 2008, RVV n° 27.489 dd. 19 mei 2009. Er werd eveneens reeds herhaaldelijk geoordeeld dat om te besluiten tot een nood aan bescherming het objectieve risico domineert over verklaringen van de asielaanvrager die soms onduidelijk zijn op bepaalde aspecten in zijn aanvraag)

In casu werd geen voordeel van twijfel gegund aan verzoeker aangezien de verwerende partij zich beperkt tot het constateren van de algemene ongeloofwaardigheid van het regio van herkomst.

Aangezien een groot deel van de aangevoerde argumenten van de verwerende partij weerlegd werden, moet het voordeel van twijfel aan de verzoeker gegund worden.

De CGVS heeft de zaak niet in haar totaliteit bestudeerd en schendt dus artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 en artikel 1 A van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 bestudeerd.

De motivatie van de bestreden beslissing is onvoldoende en de CGVS schendt dus ook artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Aangezien het CGVS geen rekening heeft gehouden met alle elementen van de zaak, schendt het Commissariaat het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen)."

2.2. Stukken

Als bijlage aan het verzoekschrift worden een uittreksel uit het rapport "EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis" van juni 2019 (stuk 2) en een uittreksel uit het rapport "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van UNHCR van 30 augustus 2018 (stuk 3) als nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die

een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.1.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met

het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.2.1. De Raad benadrukt vooreerst dat verzoeker de schending van artikel 1, D van het Verdrag van Genève niet dienstig kan aanvoeren tegen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de bestreden beslissing voor wat de vluchtelingenstatus betreft, genomen werd op grond van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 1, A van het Verdrag van Genève. Dit onderdeel van het middel mist aldus juridische grondslag.

2.3.2.2. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.2.3. Het middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat hij er niet in geslaagd is om zijn vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken, nu (i) hij slechts

vage verklaringen kan afleggen over het verblijf en het huwelijk van zijn ouders in Pakistan en de omstandigheden van hun terugkeer naar Afghanistan, (ii) hij de aanleiding van zijn vertrek uit Afghanistan, met name de familievete waarbij zijn vader, broer en zus en een oom werden gedood, allesbehalve aannemelijk maakt, (iii) ook het vervolg van zijn relaas, met name dat hij en zijn moeder één of twee maanden later naar Iran verhuisden, geenszins overtuigt, (iv) hij ook over zijn familiaal netwerk ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd, (v) er voor burgers in de provincie Wardak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict en er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en (vi) de door hem neergelegde documenten de voorgaande appreciatie niet kunnen ombuigen. Deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Het middel kan in deze mate niet worden aangenomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker voert aan dat hij niet kan terugkeren naar Afghanistan omwille van een familievete waarbij zijn vader, broer en zus en een oom werden gedood.

De Raad wijst erop dat verzoeker, om overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet de vluchtelingenstatus toegekend te krijgen, dient aan te tonen dat hij wordt vervolgd omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève bepaalde gronden, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging.

De Raad stelt vast dat de door verzoeker beschreven moeilijkheden en asielmotieven, meer bepaald de familievete waarbij zijn vader, broer en zus en zijn oom zouden zijn gedood, geen *nexus* vertonen met één van de voormelde vervolgingsgronden en bijgevolg niet kunnen worden aanzien als 'vervolging' in de zin van het Verdrag van Genève.

In zoverre verzoeker zich op deze asielmotieven beroept, kan niet worden aangenomen dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Vervolgens stelt de Raad vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift onder verwijzing naar algemene rapporten een aantal risicoprofielen aanhaalt waarvan hij meent dat ze op hem van toepassing zijn. Zo wijst hij erop dat hij een jongeman "*van vechtleeftijd*" is in een onstabiele en onveilige regio, dat hij gedurende lange tijd in Iran heeft verbleven en dat hij mogelijks betrokken is bij "*familiebloedwraak*". De Raad wijst er evenwel op dat verzoeker niet kan volstaan met een verwijzing naar louter algemene informatie (stukkenbundel verzoeker, stukken 2 en 3) die geen betrekking heeft op zijn persoonlijke, individuele situatie. Uit de door hem aangehaalde informatie blijkt immers niet dat iedere jongeman "*van vechtleeftijd*", iedere Afghaan die in Iran heeft verbleven of iedere persoon die betrokken kan zijn bij "*familiebloedwraak*" nood heeft aan internationale bescherming. Verzoeker dient zijn nood aan internationale bescherming dan ook *in concreto* aannemelijk te maken. Een loutere verwijzing naar algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoonlijke, individuele situatie volstaat hiertoe allerminst. Bovendien heeft verzoeker zelf nooit eerder melding gemaakt van een nood aan internationale bescherming omwille van voormelde risicoprofielen. Het (*post factum*) opwerpen ervan zonder hierbij enige concrete, individuele omstandigheden te duiden, is geenszins ernstig. Daarnaast

dient erop te worden gewezen dat aan verzoekers verklaringen over zijn verblijf in Iran geen geloof kan worden gehecht (zie *infra*, onder punt 2.3.5.2.).

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de hierboven aangehaalde risicoprofielen (dat hij een jongeman “*van vechtleeftijd*” is in een onstabiele en onveilige regio, dat hij gedurende lange tijd in Iran heeft verbleven en dat hij mogelijks betrokken is bij “*familiebloedwraak*”), kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat een loutere verwijzing naar algemene informatie daarover niet volstaat en dat verzoeker van een nood aan internationale bescherming omwille van deze profielen nooit eerder melding heeft gemaakt.

Voor zover verzoeker aanvoert dat hij bij terugkeer naar Afghanistan een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet omwille van een familievete, stelt de Raad vast dat hij er in zijn verzoekschrift niet in slaagt op de motieven uit de bestreden beslissing hierover (zie *supra*, onder punt 2.3.3.) een ander licht te werpen. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn eerdere verklaringen, het opwerpen van loutere beweringen (*post factum*) en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven *in concreto* te weerleggen.

Zo stelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op goede gronde vast dat verzoeker slechts vage verklaringen kon afleggen over het verblijf en het huwelijk van zijn ouders in Pakistan en de omstandigheden van hun terugkeer naar Afghanistan. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

“Om te beginnen legde u over het verleden van uw familie uiterst onduidelijke verklaringen af. U zegt dat uw ouders in Pakistan huwden maar kan niet verklaren in welke omstandigheden zij elkaar leerden kennen (CGVS, p.9). Gevraagd wanneer zij Afghanistan verlieten (CGVS, p.8), waarom zij in Pakistan waren (CGVS, p.8) en hoelang zij daar woonden (CGVS, p.4), blijft u elk antwoord schuldig. U zegt dat u daar zo goed als niets over Eurostation, weet (CGVS, p.4, 8), wat toch merkwaardig is. U verklaart dat zij vervolgens naar Wardak terugkeerden en dat u daar dan geboren bent. Echter, als het CGVS u vraagt of zij dan terugkeerden in de tijd van de burgeroorlog of van het Talibanregime (u verklaarde in 1999 geboren te zijn), antwoordt u: “Eerlijk gezegd, dat weet ik allemaal niet”, noch kan u verduidelijken waarom uw ouders naar Afghanistan zouden zijn teruggegaan in een tijdperk waarin de Afghanen het land vooral verlieten (CGVS, p.5). U zegt dat u uw moeder veelvuldig vragen stelde over dergelijke zaken, maar dat zij daar niet zo heel veel over vertelde (CGVS, p.5). Dat is toch merkwaardig. Immers kan niet worden ingezien waarom uw moeder haar opgroeiende zoon niet op de hoogte zou stellen van het wedervaren van zijn familie, noch is het aannemelijk dat u niet op een andere manier enige informatie over al deze zaken zou hebben verworven.”

In zijn verzoekschrift wijst verzoeker erop dat zijn moeder ongeletterd is en hem hierdoor de nodige informatie niet kon doorgeven. Hij voert aan dat het oneerlijk is om dit analfabetisme van zijn moeder niet in rekening te brengen en meent dat hem het voordeel van de twijfel moet worden gegund. Tevens stelt verzoeker dat hij wel verklaarde dat zijn ouders in Pakistan zijn getrouwd maar niet dat ze er gewoond hebben, vooral niet omdat zijn moeder uit Kabul kwam. Hij voert ook aan dat het “*vanwege dit gebrek aan informatie*” niet mogelijk is om “*de tijd te kennen tussen hun huwelijk en de geboorte van het eerste kind van het paar*”. Hij merkt op dat hem niet eens werd gevraagd of hij al dan niet de oudste zoon is en meent dat de commissaris-generaal enkel veronderstellingen maakt. Verder stelt verzoeker dat er geen aanwijzingen zijn dat zijn ouders daadwerkelijk zijn teruggekeerd toen alle Afghanen het land ontvluchtten en betreft dit volgens hem een louter vermoeden van de commissaris-generaal. Tevens wijst hij erop dat hij sedert zijn vijf jaar alleen met zijn moeder woonde, dat zijn moeder overleed toen hij 15 of 16 jaar oud was, dat een kind voor deze leeftijd zich absoluut niet afvraagt wat er hem over zijn verleden wordt verteld en dat het moeilijk is om via andere bronnen dan zijn moeder informatie

te verkrijgen over het verleden van zijn ouders. Ook voert hij aan dat “*de eenvoudigste reden*” dat zijn moeder bepaalde informatie over zijn verleden niet zou onthullen “*ongetwijfeld*” was om haar kind te beschermen. Verderop in zijn verzoekschrift stelt verzoeker nog dat zijn moeder hem vlak voor haar overlijden rijp genoeg achtte om informatie over zijn verleden te weten te komen, maar dat haar overlijden dit heeft verhinderd.

De Raad stelt vast dat verzoekers verklaringen over zijn ouders wel degelijk dermate vaag en onvolledig zijn dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Zo weet verzoeker niet in welke omstandigheden zijn ouders elkaar leerden kennen, wanneer zij Afghanistan verlieten, waarom zij in Pakistan waren, hoelang zij in Pakistan woonden en in welke (politieke en veiligheids-)omstandigheden zij terugkeerden naar Afghanistan op een moment dat vele Afghanen hun land ontvluchtten. Verzoekers bewering dat zijn moeder ongeletterd zou zijn geweest, volstaat niet ter verschoning van zijn gebrekkige kennis. Analfabetisme tast de cognitieve vermogens niet aan. Ook een ongeletterd persoon kan in staat worden geacht informatie over de eigen levenswandel en die van diens echtgenoot over te brengen. Waar verzoeker stelt dat hij nooit verklaarde dat zijn ouders in Pakistan hebben gewoond, wordt erop gewezen dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) het volgende verklaarde:

“Ik weet het niet, oom woonde al in Pakistan, vader ook. Ze trouwden daar, dan keerden ze naar Char Qala terug.” (eigen onderlijning) (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9).

Hieruit kan wel degelijk worden afgeleid dat verzoeker verklaarde dat zijn ouders in Pakistan hebben gewoond. Dat verzoeker dit thans in onderhavig verzoekschrift ontkent, spreekt zijn eerdere verklaring tegen en doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan. Op welke wijze het feit dat zijn moeder uit Kabul afkomstig zou zijn hierop een ander licht zou kunnen werpen, kan niet worden ingezien en wordt evenmin door verzoeker verduidelijkt. Waar verzoeker stelt dat niet is geweten hoeveel tijd er verstreek tussen het huwelijk van zijn ouders en de geboorte van hun eerste kind, kan evenmin worden ingezien op welke wijze dergelijke informatie een ander licht zou kunnen werpen op de vastgestelde onwetendheden over zijn ouders. Dit wordt opnieuw niet door verzoeker verduidelijkt. Dat verzoeker niet zou zijn gevraagd of hij al dan niet de oudste zoon is, valt niet te rijmen met de vaststelling dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS wel degelijk werd gevraagd naar de namen van zijn broer en zus die zouden zijn omgekomen bij de familievete (adm. doss., stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5). Hieraan kan worden toegevoegd dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij aflegt en dat het niet aan de *protection officer* van het CGVS toekomt om het persoonlijk onderhoud te ‘sturen’. Verzoeker maakte zelf geen enkele melding van oudere broers en/of zussen, ook niet op de Dienst Vreemdelingenzaken (adm. doss., stuk 7, verklaring DVZ). Er kan dan ook redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeker de oudste nakomeling van zijn ouders is. Dat verzoeker zelf hierover verwarring zaait in zijn verzoekschrift, toont eens te meer aan dat hij de asieliinstanties geen geloofwaardig zicht wenst te bieden op zijn familiale situatie en herkomst. Verder kan evenmin worden aangenomen dat verzoeker voorafgaand aan het beweerde overlijden van zijn moeder (in zoverre hieraan geloof kan worden gehecht, *quod non* (zie *infra*)) van haar geen enkele informatie over zijn verleden zou hebben gekregen. Verzoeker kan niet als dermate jong worden beschouwd dat hij hiervoor geen interesse zou hebben gehad, dan wel dat zijn moeder hem niet rijp genoeg zou hebben geacht om hem hierover te informeren. Wat dit betreft dient erop te worden gewezen dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS wel degelijk verklaarde dat hij zijn moeder hiernaar heeft gevraagd (adm. doss., stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5). Dat verzoekers moeder hem niet ongerust zou hebben willen maken of hem trachtte te beschermen, valt bezwaarlijk te rijmen met zijn bewering dat zij beiden naar Iran vluchtten toen hij vijf jaar oud was. Er kan dan ook niet worden ingezien – en verzoeker licht niet toe – welk gevaar er zou schuilen in het uiteenzetten van verzoekers familiale verleden en de gebeurtenissen die hebben geleid tot de aanwezigheid van zijn ouders in Pakistan, de omstandigheden van hun terugkeer naar Afghanistan of de precieze omstandigheden van de familievete waardoor zijn vader, broer en zus en zijn oom zouden zijn omgekomen. Verzoeker biedt dan ook geen afdoende verschoning voor zijn gebrekkige en vage verklaringen, zodat dient te worden vastgesteld dat het vage en gebrekkige karakter van zijn verklaringen een indicatie zijn voor de ongeloofwaardigheid ervan. Gezien het voorgaande, dient tevens te worden vastgesteld dat de commissaris-generaal geenszins louter veronderstellingen maakt of een onvolledige lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud heeft gemaakt. De vaststellingen in de bestreden beslissing zijn wel degelijk gebaseerd op een volledige en objectieve lezing van verzoekers eigen verklaringen zoals deze zijn opgenomen in de notities van het persoonlijk onderhoud. Verzoeker brengt verder geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat de commissaris-generaal bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het administratief dossier en de motieven van de bestreden beslissing kan evenmin

enige (vorm van) vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties *qua* objectiviteit.

Verder motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoekers verklaringen over de familievete waarbij zijn vader, broer en zus en een oom werden gedood, onaannemelijk vaag en beperkt zijn. De bestreden beslissing bevat hierover de volgende toelichting:

“Verder dient te worden vastgesteld dat u de aanleiding tot uw vertrek uit Afghanistan allesbehalve aannemelijk maakt. U beweert dat uw familie een vete kende en dat deze vete leidde tot de dood van uw vader, zus en broer. Ook een oom zou daarbij het leven hebben gelaten (CGVS, p.5). Gevraagd naar de aanleiding tot dit incident, heeft u het over een tante die zelfmoord pleegde, waarna uw oom zijn schoonbroer met een mes zou hebben vermoord. Waarom die tante zelfmoord pleegde, weet u niet (CGVS, p.7). Wie verantwoordelijk zou zijn voor de aanval op het huis, kan u ook al niet zeggen. U zegt dat u “geen enkel idee” heeft, maar dat zij die het deden de regio en het dorp verlieten. Andermaal argumenteert u dat uw moeder u niet veel wou vertellen (CGVS, p.6), wat niet aannemelijk is. Het is niet geloofwaardig dat u, als enige zoon, niet zou weten door wie uw gezinsleden zouden zijn gedood.

Verder rijst de vraag waarom niet alleen uw oom maar ook uw vader, uw zus en uw broer hierbij werden gevisieerd. Immers blijkt uit uw verklaringen dat het uw oom was die de man van uw tante neerstak en geeft u niet aan dat uw vader daar ook iets mee te maken had. Niet voor het eerst geeft u een nietszeggend antwoord: “Ik zit zelf met heel veel vragen, heel veel waaroms. Waarom moesten we vluchten, uit eigen land, waarom dit moeilijk leven. Als vluchteling. Zoals ik al zei, ik ben nieuwsgierig om het te weten” (CGVS, p.12). Uw verklaringen over de aanval zelf overtuigen overigens ook niet. Dat u net op dat moment met uw moeder bij de dokter was, is al zeer toevallig. U verklaart verder niet zeker te weten hoe het huis werd aangevallen. “Misschien met een bom”, zegt u daarover (CGVS, p.6). U beweert dat uw moeder u daar niets over wou vertellen. Zij zou u hebben gezegd dat u er zich niet mee moet bemoeien, dat u zich met uw eigen zaken moest bezig houden (CGVS, p.6). Dat zij u enerzijds zou waarschuwen voor jullie vijanden en voor een terugkeer naar Afghanistan (CGVS, p.12), maar anderzijds niets zou willen zeggen over het incident dat de levens van uw familieleden zou hebben gekost, valt maar moeilijk te geloven. Dit alles roept ernstige twijfels op bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen over het wedervaren van uw familie.”

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar de argumentatie die hij inzake het voorgaande motief van de bestreden beslissing uiteenzette en meent dat hij wel degelijk met het CGVS heeft samengewerkt. Verder merkt hij op dat hij zelf geen getuige was van de aanval op zijn familie, dat hij toen maar vijf jaar oud was en dat hij niet op zijn geheugen kan vertrouwen. Hij stelt ook dat zijn moeder stierf voordat zij hem hierover heeft kunnen informeren. Hij wijst erop dat geen tegenstrijdigheden werden vastgesteld en dat hij steeds consistent is geweest in zijn verklaringen.

In zoverre verzoeker verwijst naar zijn betoog inzake het vorige motief in de bestreden beslissing, kan dienstig worden verwezen naar wat hierover hoger reeds werd gesteld. Waar verzoeker stelt dat de commissaris-generaal een onvolledige lezing maakt van de notities van het persoonlijk onderhoud, dient te worden vastgesteld dat zulks allerminst blijkt uit een lezing van de bestreden beslissing en de notities van het persoonlijk onderhoud. De hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde motivering vindt wel degelijk steun in de notities van het persoonlijk onderhoud. Het loutere feit dat verzoeker jong was ten tijde van de door hem voorgehouden aanval op zijn familieleden en dat hij hier zelf geen getuige van was, doet geen afbreuk aan het gegeven dat redelijkerwijze van hem kan worden verwacht dat hij terdege op de hoogte is van de precieze omstandigheden van een aanval waarbij zijn vader, broer en zus en zijn oom om het leven kwamen en waardoor hij en zijn moeder alleen zouden zijn gevlucht naar Iran alwaar hij tot aan zijn vertrek naar Europa steeds illegaal en in precarie omstandigheden zou hebben geleefd. Gezien de verregaande impact hiervan op zijn leven kan wel degelijk worden verwacht dat zijn moeder hem hier grondig over zou hebben ingelicht. Waar verzoeker wijst op het overlijden van zijn moeder vooraleer zij hem kon informeren, kan dienstig worden verwezen naar wat hierover hoger reeds werd gesteld. Voor het overige voert verzoeker geen concrete en inhoudelijke argumentatie tegen de hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde motivering. Evenmin brengt hij alsnog enig concreet element aan met betrekking tot de beweerde familievete of de aanval op zijn familie. Als zodanig blijft deze motivering onverminderd overeind.

Voorts motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoeker niet kan verduidelijken waarom hij en zijn moeder naar Iran zouden vluchten en dat hij geen enkel begin van

bewijs voorlegt van zijn verblijf in Iran van 2005 tot 2019. Deze vaststellingen zijn gestoeld op de volgende overwegingen:

“Ook het vervolg van uw relaas overtuigt geenszins. U zegt dat u en uw moeder, de enige overlevenden van het gezin, één of twee maanden later naar Iran verhuisden. Wat dat betreft, kan worden opgemerkt dat het toch wel opmerkelijk is dat een alleenstaande Afghaanse vrouw zou beslissen om op illegale wijze naar Iran te verhuizen, waar zij volgens u niemand kende (CGVS, p.7). Bovendien had zij naar haar eigen familie in Paghman kunnen terugkeren, wat een toch wel logischer verblijfsalternatief lijkt dan een onbekende, anonieme grootstad in een ander land, waar jullie vervolgens ook nog eens in de illegaliteit zouden hebben gewoond. Gevraagd waarom uw moeder dan niet voor een terugkeer naar Paghman opteerde, antwoordt u (opnieuw) met “geen idee”, maar oppert u dat zij Iran beter vond, ook al omdat u daar makkelijker zou kunnen studeren (CGVS, p.8). Dient evenwel te worden opgemerkt dat niet kan worden ingezien waarom u geen lagere school had kunnen lopen in Paghman, een stabiele regio nabij de Afghaanse hoofdstad waar jullie bovendien op een familiaal netwerk konden terugvallen. U brengt met andere woorden geen geloofwaardige redenen aan voor jullie vertrek naar Iran, noch legt u enig bewijs neer voor uw aankomst in Iran omstreeks 2005 of uw verblijf aldaar van 2005 tot begin 2019, zoals een foto, een document van een arts of hospitaal (hoewel uw moeder ernstige gezondheidsproblemen zou hebben gehad), een huurcontract (hoewel u beloofde dat document aan het CGVS te bezorgen), iets dat uw professionele activiteiten in Iran zou kunnen staven, een document dat aantoont dat u daar enkele jaren naar school ging. Ook dit alles doet verder vragen rijzen bij uw relaas.”

In zijn verzoekschrift wijst verzoeker erop dat er inderdaad documenten betreffende zijn verblijf in Iran (zoals het huurcontract) moesten aankomen, maar dat dit omwille van de COVID-19-pandemie niet is gelukt. Verder herhaalt hij zijn verklaringen in verband met de relatie tussen zijn moeder en haar twee zussen en merkt hij op dat de broer van zijn moeder overleed tijdens hun verblijf in Iran. Tevens wijst hij erop dat zijn moeder wel degelijk een goede reden had om naar Iran te gaan aangezien daar vele Afghanen verblijven en zij er niet de enige alleenstaande Afghaanse vrouw zou zijn.

De Raad stelt vast dat het weinig aannemelijk is dat verzoekers moeder, als alleenstaande vrouw in Afghanistan, de beslissing zou nemen om op illegale wijze naar Iran te gaan zonder dat zij daar een netwerk heeft, terwijl zij in de Afghaanse provincie Paghman zelf familie heeft. Dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde dat er problemen waren met de zussen van zijn moeder, doet hieraan geen afbreuk. Dit betreft immers een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en verzoeker slaagt er niet in om deze problemen gedetailleerd te beschrijven of zelfs maar enige nuttige informatie erover te verschaffen. Dat er in Iran reeds vele Afghanen zouden verblijven, waaronder ook alleenstaande vrouwen, doet evenmin afbreuk aan het voorgaande. Verzoeker maakte, wanneer hem tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS werd gevraagd naar de illegale vlucht van zijn moeder naar Iran, geen gewag van deze redenering in hoofde van zijn moeder (adm. doss., stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8-9). Tijdens zijn persoonlijk onderhoud verwees verzoeker immers enkel naar zijn onderwijsmogelijkheden, waarover de commissaris-generaal in de bestreden beslissing echter terecht opmerkt dat verzoeker ook in de provincie Paghman onderwijs had kunnen volgen. Verzoeker laat vooralsnog na enig stuk bij te brengen ter staving van zijn verblijf in Iran. Dat de COVID-19-pandemie zou verhinderen documenten vanuit Iran naar België te laten opsturen, is slechts een blote bewering. Verzoeker toont niet aan dat deze pandemie het versturen van post van Iran naar België onmogelijk zou maken. Evenmin toont hij aan dat het niet mogelijk is om documenten inzake zijn verblijf in Iran eventueel via digitale weg te bekomen. Dat verzoeker geen documenten voorlegt ter staving van zijn verblijf in Iran, vormt dan ook een bijkomende negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van zijn verklaringen daarover.

Verder motiveert de commissaris-generaal terecht dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen over zijn familiaal netwerk. De redenen hiervoor worden in de bestreden beslissing als volgt uiteengezet:

“Voorts stelt het CGVS vast dat u ook over dat familiaal netwerk ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd. Wat betreft die z gezegde dood van uw moeder, merkt het CGVS op dat u daarvoor niet het minste bewijs levert, en dat u bovendien erg onduidelijke verklaringen over haar overlijden heeft afgelegd. U beweert dat zij astma en ademhalingsproblemen had. Op een dag zou zij hard hebben gehoest, waarna zij naar het hospitaal zou zijn gebracht. Men zou haar daar zuurstof hebben toegediend, maar na enkele dagen zou zij dan toch zijn overleden. Meermaals gevraagd welke dan de doodsoorzaak was, weet u slechts vaagweg te verwijzen naar “die ziekte van haar”, en biedt u geen antwoord op de vraag waarom zij niet verder werd behandeld of zuurstof kreeg toegediend (CGVS, p.10). Niet alleen rijzen er sterke twijfels bij de dood van ouders, broer en zus, ook als er wordt geïnformeerd naar andere familieleden kunnen uw antwoorden niet overtuigen. Over uw grootouders

aan moeders kant zegt u dat deze mensen overleden zijn. Gevraagd wanneer, antwoordt u "geen idee, maar ik vermoed lang geleden", en "heel lang voor we Afghanistan verlieten", u zou ze nooit hebben gekend. Of zij een natuurlijke dood stierven of omkwamen in de oorlog, is een vraag die u ook al niet kan beantwoorden (CGVS, p.8). Over de ouders van uw vader zegt u dat ook zij dood zijn, "gewoon overleden", u vermoedt dat uw vader al wees was toen hij naar Pakistan verhuisde (CGVS, p.8). Voorts gevraagd of uw vader behalve de zus die zelfmoord pleegde en die ene broer die bij het incident om het leven kwam nog andere broers of zussen had, verklaart u in eerste instantie dat u dit niet kan uitsluiten, maar dat u ook niemand kent. U zou dat in Iran ook aan niemand hebben kunnen vragen, zo voegt u daar nog aan toe (CGVS, p.5). Echter, als het CGVS oppert dat uw moeder u die informatie kon hebben gegeven, zegt u dat u 100% zeker bent dat u het haar gevraagd heeft, maar dat zij het u nooit vertelde (CGVS, p.6). Opnieuw kan worden opgemerkt dat niet kan worden ingezien waarom uw moeder u dergelijke zaken niet zou willen of kunnen toevertrouwen. Dat u vervolgens plots beweert dat zij wel antwoord gaf op die vraag en zei "dat er geen andere familie was" (CGVS, p.6), is uiteraard in strijd met uw eerdere verklaringen en ondermijnt uw geloofwaardigheid verder. Verder heeft u verklaard dat uw moeder nooit contacten zou hebben onderhouden met haar twee zussen in Paghman (CGVS, p.9). Als het CGVS peilt naar de reden hiervoor, zegt u "geen idee" te hebben. U meent dat uw moeder misschien geen telefoonnummer had, of een andere manier om haar zussen te contacteren. U verklaart ook niet te weten wat er gebeurd was, "Waren de relaties verstoord?" vraagt u zich af (CGVS, p.9). Dat u niet zou weten waarom uw moeder geen enkel contact zou hebben met de enige familie die haar nog zou hebben gerest, kan uiteraard niet voor waar worden aangenomen. Wat betreft de enige broer die uw moeder zou hebben gehad, verklaarde u dan weer dat hij een militair was die om het leven kwam. Hoe dat gebeurde, kan u eens te meer niet verduidelijken (CGVS, p.13). Gevraagd hoe uw moeder dit dan vernam, verklaart u te denken dat ze nota bene in Isfahan iemand zoiets had horen vertellen (CGVS, p.13). Dit kan allemaal niet overtuigen. Het feit dat u zich ten overstaan van de asielinstanties presenteert als een Afghaan zonder familie of netwerk in het land van herkomst, kan gezien bovenstaande bemerkingen als volstrekt ongeloofwaardig worden beschouwd."

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dat hij als een voorzichtig persoon antwoordde dat zijn grootouders waarschijnlijk dood zijn en dat hij niet inziet hoe dit onwaarschijnlijk zou zijn. Hij acht het schokkend dat geen geloof wordt gehecht aan het overlijden van zijn moeder "voor zover hij niet hoeft te liegen over deze informatie". Hij meent dat hij veel details over het overlijden van zijn moeder heeft verschaft en citeert uit de notities van het persoonlijk onderhoud. Volgens hem is het heel goed mogelijk om zonder zorg te sterven aan ernstige ademhalingsproblemen. Hij wijst erop dat gezondheidszorg in Iran duur is en "dat iemand die niet over de financiële middelen beschikt, zonder medische hulp blijft en daardoor kan overlijden".

De Raad stelt vast dat verzoeker ook over het overlijden van zijn moeder slechts vage en gebrekkige verklaringen aflegt. Wanneer hem wordt gevraagd waaraan zijn moeder overleed, komt hij niet verder dan te verwijzen naar "die ziekte van haar" en wanneer gevraagd werd waarom zij niet verder werd behandeld, slaagt hij er niet in te verduidelijken waarom dit niet langer ging (adm. doss., stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10). Dat gezondheidszorg in Iran duur is, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat zijn moeder volgens zijn verklaringen wel degelijk werd behandeld in een ziekenhuis. Dat men kan overlijden aan ernstige ademhalingsproblemen of ingeval van geen of onvoldoende medische zorgen, wordt op zich niet betwijfeld doch dit doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoekers verklaringen over het overlijden van zijn moeder vaag en gebrekkig zijn en dat zijn moeder blijkens zijn verklaringen wel degelijk medische zorgen kreeg. Verder blijkt verzoeker niet te weten wanneer of in welke omstandigheden zijn grootouders langs moederszijde overleden, of zijn vader nog andere broers of zussen had, in welke omstandigheden de enige broer van zijn moeder overleed of waarom zijn moeder geen contact meer zou hebben gehad met haar zussen. Nochtans kan redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker, die beweert alleen met zijn moeder naar Iran te zijn gevlucht om daar een illegaal, precair bestaan te leiden nadat zijn vader, broer en zus en zijn oom bij een familievetete om het leven zouden zijn gekomen, terdege op de hoogte is van het wedervaren van de familieleden die hij wél nog heeft, *quod non*. Dat hij in zijn verzoekschrift stelt dat zijn grootouders "waarschijnlijk" dood zijn, toont aan dat verzoeker nog meer verwarring zaait over het lot van zijn familieleden en alzo de asielinstanties geen zicht wenst te bieden op zijn werkelijke familiale achtergrond.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss., stuk 5, map met 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing als volgt over de door verzoeker neergelegde documenten:

“De kopie van de taskara levert hoogstens bewijs voor uw identiteit en herkomst uit Wardak. Dit zijn elementen die in deze beslissing niet ter discussie staan. Het doktersattest moet aantonen dat u (ten gevolge een verkeersongeluk) problemen heeft met uw linkerschouder. Dit houdt geen enkel verband met uw beweerde asielmotieven en herstelt uw geloofwaardigheid niet.”

Deze motieven worden door verzoeker op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

De door verzoeker bij het verzoekschrift gevoegde informatie (stukkenbundel verzoeker, stukken 2 en 3) vermag aan de voormelde vaststellingen evenmin afbreuk te doen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoeker dient de door hem aangevoerde nood aan internationale bescherming *in concreto* aan te tonen en blijft hiertoe, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Het betoog van verzoeker is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielaanvraag, te weerleggen of te ontkrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, §§ 1, 4 en 5, van de Vreemdelingenwet.

Uit wat voorafgaat, blijkt dat aan verzoekers vluchtrelaas, waarop verzoeker zich eveneens beroept om de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing gesteld als volgt:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghaanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld,

waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in

een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Wardak te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 252-256, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>) en EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-24 en 148-152, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-66 en 275-280, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Wardak behoort tot de centrale regio van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Taliban de laatste jaren actief is in meerdere districten in Wardak. De veiligheidssituatie in Wardak wordt grotendeels bepaald door de militaire operaties van de Taliban en de antiterreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden door onder andere het gebruik van zelfmoordaanslagen. Het geweld neemt er voorts de vorm aan van luchtaanvallen en gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de provincie Wardak ruw geschat 610.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 224 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Wardak in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Wardak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Wardak in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Wardak een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Wardak. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar de in zijn hoofde bestaande risicoprofielen (dat hij een jongeman "van vechtleeftijd" is in een onstabiele en onveilige regio, dat hij gedurende lange tijd in Iran heeft verbleven en dat hij mogelijks betrokken is bij "familiebloedwraak") en meent dat dit persoonlijke omstandigheden uitmaken die het risico verhogen dat hij zal worden geraakt door het willekeurig geweld in de provincie Wardak. De Raad wijst er evenwel op dat elementen die reeds aan bod kwamen in het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet niet in aanmerking komen als individuele elementen die de kans verhogen dat verzoeker het slachtoffer zal worden van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Waar verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad, wordt erop gewezen dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgisch recht en dat ieder dossier individueel wordt beoordeeld. Het arrest waarnaar verzoeker verwijst, heeft bovendien betrekking op een persoon met drie minderjarige kinderen en betreft dan ook geen situatie die gelijkaardige is aan deze van verzoeker.

Voor het overige voert verzoeker geen concrete en inhoudelijke argumenten aan met betrekking tot de hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde motieven en brengt hij evenmin enig stuk bij waaruit zou kunnen blijken dat de door de commissaris-generaal gehanteerde informatie onjuist of achterhaald zou

zijn. De bij het verzoekschrift gevoegde informatie (stukkenbundel verzoeker, stukken 2 en 3) is immers dezelfde als die van de commissaris-generaal. De voormelde motieven vinden steun in de beschikbare informatie, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Op welke manier de bestreden beslissing behept zou kunnen zijn met machtsoverschrijding kan niet worden ingezien. De commissaris-generaal heeft immers de hoedanigheid om de bestreden beslissing te nemen overeenkomstig artikel 57/6, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet. Uit het voorgaande blijkt bovendien dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen.

2.3.8. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig augustus tweeduizend twintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN